

РЕШЕНИЕ

№ 2927

гр. София, 29.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Елка Атанасова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **1861** по описа за **2022** година докладвано от съдия Елка Атанасова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН

Образувано е по касационна жалба подадена от Комисията за финансов надзор (КФН) срещу Решение № 20003319/13.01.2022г. по НАХД №5204 по описа за 2021г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 136 състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) № Р-10-169/16.03.2021г., издадено от заместник - председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление "Застрахователен надзор", с което на Застрахователно дружество [фирма], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], на основание чл. 644, ал. 2, предл. 2 във връзка с, ал. 1, т. 2, във връзка с § 1, т. 51 от ДР на Кодекса за застраховането (КЗ) е наложена „имуществена санкция” в размер на 2 500лв., за нарушение на чл. 108, ал.1 от КЗ.

В жалбата са развити подробни доводи за необоснованост и неправилност на въззивното решение, поради нарушение на материалния закон. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции.

В съдебното заседание касаторът, чрез юрк. С., поддържа жалбата.

Ответникът Застрахователно дружество [фирма], редовно призован, не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура, счита жалбата за основателна и доказана и моли същата да бъде уважена. Моли решението на СРС да бъде отменено

като неправилно и незаконосъобразно.

Административен съд София – град, X. касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, намира следното от фактическа и правна страна:

С обжалваното решение е отменено НП № Р-10-169/16.03.2021 г., с което на основание чл. 647, ал. 2 от Кодекса за застраховането (КЗ) е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лева, на основание чл. 644, ал. 2, предл. второ във връзка с алинея 1, т. 2 КЗ за нарушение на разпоредбата на чл. 108, ал. 1 КЗ, извършено при условията на повторност и изразяващо се в нарушаване на задължението на застрахователя да се произнесе окончателно по предявената пред него претенция в 15-дневен срок от представяне на всички доказателства по чл. 106 КЗ.

Според задължителните за касационната инстанция фактически установявания на СРС, Д. С. Н.-младши експерт и служител на административно-наказващия орган извършила проверка на дейността на ЗД [фирма], относно правилността по прилагане разпоредбите на КЗ, във връзка с постъпила жалба от П. М. Ц. за забавено изплащане на обезщетение по предявена претенция. Проверяващите установили, че на 12.10.2020г. е предявена претенция за изплащане на застрахователно обезщетение, на основание задължителна застраховка "Гражданска отговорност". Преписката е заведена по повод настъпило застрахователно събитие – ПТП, при което са причинени вреди на лек автомобил "К. М.", рег. [рег.номер на МПС], собственост на Ц.. Претенцията е заведена с № [ЕГН] на основание договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите на виновния водач, обективиран в застрахователна полица № BG/02/120000534838.

На 12.10.2020г. и на 26.10.2020г. пред Застрахователя са представени необходимите писмени доказателства, установяващи основанието и размера на претенцията, като от страна на ЗД [фирма], след 26.10.2020г. не са давани допълнителни указания в тази насока. По посочената заведена на 12.10.2020г. претенция № [ЕГН], застрахователното дружество се произнесло на 10.02.2021г., вместо в законоустановения петнадесетдневен срок, т.е. вместо на 16.11.2020г. произнасяне е последвало на 10.02.2021г. За така констатираното нарушение е съставен АУАН № Р-06-127/24.02.2021г., въз основа на който било издадено обжалваното НП.

Районният съдът е посочил, че в АУАН е записано, че: За ЗД [фирма], съгласно чл.108, ал.1 от КЗ е възникнало задължение в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства (в случая 26.10.2020г.) по чл.106 от КЗ, но не по-късно от 16.11.2020г. /включително/, да се произнесе по претенцията, като: определи и заплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано откаже плащането, но застрахователното дружество се е произнесло чрез изплащане на застрахователното обезщетение по претенцията на 10.02.2021г., извън рамките на законоустановения срок. Посочено е, че е нарушена разпоредбата на чл.108, ал.1 от КЗ, нарушението е извършено на 17.11.2020г. и е установено на 12.02.2020г. В НП допълнително се сочи, че констатираното нарушение е извършено "повторно" по смисъла на § 1, т.51 от Допълнителните разпоредби на КЗ, тъй като същото е извършено в едногодишен срок от влизането в сила на наказателно постановление № Р-10-714/23.07.2019г. /влязло в сила на 31.12.2019г./, с което на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция за нарушение на чл.108, ал.1 КЗ, което

налага приложение на разпоредбата на чл.644, ал.2 КЗ.

Първоинстанционният съд е приел, че в хода на проведеното административно производство са допуснати съществени процесуални нарушения, тъй като в АУАН не е изложен факта на повторност на извършеното нарушение. Едва в наказателното постановление е въведен въпросният квалифициращ признак, което е накърнило правото на защита на санкционираното лице. Посочил е, че е недопустимо за първи път в НП да се прави допълнително, или различно описание на нарушението от обективната му страна, което описание не е отразено в съставения преди това АУАН. Настоящата касационна инстанция не споделя изводите на първоинстанционния съд относно допуснатото съществено процесуално нарушение при издаване на наказателното постановление.

Факта на повторността при извършване на административното нарушение се установява във връзка с определяне размера на наказанието и не е част от фактическата обстановка по установяване на нарушението, поради което е посочена в процесното наказателно постановление като мотив за налагане на наказание, на основание чл. 644, ал. 2 КЗ. Тя е елемент от процеса на индивидуализация на наказанието. В разпоредбата на чл. 42 ЗАНН сред реквизитите на акта за установяване на административно нарушение не се съдържа изискване за определяне вида на наказанието. Съгласно чл. 57, ал. 1, т. 7 ЗАНН това е задължителен реквизит на наказателното постановление. Въпроса за нарушение, извършено при условията на повторност, е въпрос, относно вида на наказанието и с оглед на това е от изричната компетентност на административнонаказващия орган.

В допълнение, настоящият касационен състав намира, че в въззивният съд не е изяснил обстоятелства от значение за формиране на вътрешното му убеждение, не е обективирал процеса на формиране на своето вътрешно убеждение по фактите и по доказателствата, представени с административно-наказателната преписка и по време на съдебното следствие, допуснато е съществено процесуално нарушение по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК с оглед игнориране на принципите на чл.14 и чл. 18 от НПК, довели до нарушаване на правото на защита на наказаното лице.

В конкретната хипотеза съдебното решение на СРС подлежи на касационен контрол по реда на АПК, като касационната инстанция следва да провери съдебния акт въз основа на фактите, приети за установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение - чл.220 АПК. Непълнотата на мотивите на въззивния съд по посочените въпроси препятства касационната инстанция да осъществи контрол за правилност на съдебното решение, съставлява съществено нарушение на съдопроизводствените правила, касационно основание по чл. 348, ал.1, т. 2 НПК вр. ал.3, т.1 и т.2 от същия кодекс - нарушението е довело до засягане на правото на защита и няма мотиви, което налага отмяната на съдебното решение.

Предвид забраната за нови фактически установявания по чл.220 АПК от касационната инстанция, след отмяна на решението делото следва да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд, който да изпълни задължението си да обсъди по отделно и в тяхната съвкупност релевантните доказателства, установяваните с тях факти и относимостта им към съставомерността на вмененото нарушение, да извърши дължимия правен анализ и да мотивира произнасянето си по същество, като обсъди и възраженията на въззиваемата страна и възраженията на жалбоподателя.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 и чл. 222, ал.2, т.1 от АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XIX касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 20003319 от 13.01.2022 г., постановено по НАХД № 5204/2021г., постановено от Софийски районен съд – Наказателно отделение, 136-ти състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане, от друг състав на Софийски районен съд, при спазване мотивите на настоящото решение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1

2.